



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **M. V.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. ledna 2017, č. j. KUKHK-29183/DS/2016/SR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu msta Hradec Králové ze dne 21. 10. 2016, č. j. P/1402/2016/OS1/Čih MMHK/189130/2016, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších

předpisů (dále také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky x nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, totiž dne 22. 3. 2016 v 12:00 hodin stál (parkoval) před vchodem do domu čp. 1124 (dle map evidováno jako ulice Hradecká) v ulici Zborovská v Hradci Králové v úseku označeném dopravní značkou B28 „Zákaz zastavení“ a vlevo (protisměrná část komunikace) proti směru své jízdy, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do pěti bodů. V prvním z nich namítl, že výrok správního rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Ta spočívá v tom, že místo přestupku je ve výroku popsáno rozporným způsobem, a to jednak jako „před vchodem do domu čp. 1124 v ulici Zborovská v Hradci Králové“, jednak jako „před vchodem do domu čp. 1124 v ulici Hradecká v Hradci Králové“ s douškou, že jako ulice Hradecká je ulice evidována v mapách. V odůvodnění pak správní orgán dodává, že ulice se dle map nazývá Hradecká, nicméně všeobecně má být užíván právě název Zborovská.
4. Dle žalobce lze výrok jen stěží označit za přesný, určitý a jasný, když v podstatě nabízí na výběr, kde ke skutku došlo, zda v ulici Zborovská, nebo v ulici Hradecká. Podstatný je přitom název ulice tak, jak je evidován v Registru územní identifikace, adres a nemovitostí. Žalobce si v registru ověřil, že správný je zřejmě název ulice Hradecká, na ulici Zborovská dokonce ani žádný dům čp. 1124 není.
5. Z výroku se tedy podává nejen to, že ke skutku došlo na dvou místech současně, ale také, že ke skutku došlo v místě, které neexistuje, neboť místo před vchodem do domu čp. 1124 na ulici Zborovská v Hradci Králové neexistuje.
6. Dle mínění žalobce místo, kde jeho vozidlo skutečně stálo, není ani ulicí Zborovskou, ani ulicí Hradeckou. Tuto skutečnost žalobce navrhl ověřit dotazem na Český úřad zeměměřický a katastrální. Místo specifikované jako „před vchodem do domu čp. 1124 na ulici Hradecká v Hradci Králové“ sice existuje, jedná se však o natolik vágní specifikaci, že zahrnuje jak místa, kde platí dopravní značka č. B 28, tak místa, kde nikoliv. Přímě před vchodem do předmětného domu se nadto nachází parkoviště pro zhruba asi 15 motorových vozidel, až za tímto parkovištěm se nachází pozemní komunikace, na které vozidlo žalobce stálo. Specifikaci jako „místo před vchodem do domu čp. 1124“ je tak rovněž nutné označit dle žalobce za nepřiléhavou, neboť přímo před tímto vchodem se nachází parkoviště. S ohledem na charakter daného místa proto bylo nezbytné, aby správní orgán určil místo spáchání údajného správního deliktu pomocí GPS údajů.
7. V souvislosti s neurčitostí specifikace místa spáchání údajného správního deliktu žalobce namítl též porušení práva na spravedlivý proces, jelikož mu nebylo srozumitelně sděleno, kde mělo k tvrzenému protiprávnímu jednání dojít. Toto žalobce zjistil až za pomoci svého právního zástupce, který byl přes zmatečný postup správního orgánu schopen dané místo nalézt.

8. K výroku žalobce namítl dále to, že ve výroku B není uvedeno ustanovení, podle kterého byla uložena pokuta, což je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého musí výrok obsahovat ustanovení, podle kterých je rozhodováno. Výrok B se odkazuje toliko na § 125f odst. 3 silničního zákona, který však stanoví pouze to, že *„za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10000 Kč.“* Výrok by proto měl obsahovat též odkaz na konkrétní ustanovení, ze kterého vyplývá výše pokuty za přestupek, jehož znaky údajný správní delikt vykazuje.
9. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá, že byl porušen § 125h zákona o silničním provozu, neboť ve výzvě dle tohoto ustanovení bylo nesprávně specifikováno místo údajného správního deliktu, a to jako ulice Zborovská v Hradci Králové. Z výše uvedeného je přitom zřejmé, že se jedná o mylnou specifikaci daného místa (ve skutečnosti ke skutku došlo na pozemní komunikaci, která nemá přidělen žádný název, jedná se však o místo v blízkosti domu čp. 1124 v ulici Hradecká), nadto se jedná o specifikaci značně neurčitou, neboť ulice Zborovská je dlouhá přes 2 km. Byl tedy vyzván k uhrazení určené částky za jednání, ke kterému mělo dojít s jeho vozidlem, nebyl mu však poskytnut dostatek informací k tomu aby mohl relevantně zvážit, zda je podezření ze spáchání přestupku s jeho vozidlem oprávněné. Nadto mu byly poskytnuty informace nepravdivé. Takovou výzvu nelze považovat za splnění povinnosti dle § 125h zákona o silničním provozu. Při nedodržení § 125h tohoto zákona přitom nelze přistoupit k projednání údajného správního deliktu provozovatele vozidla, neboť jeho dodržení je k provedení tohoto řízení podmínkou *sine qua non*.
10. Ve třetí žalobní námitce žalobce konstatoval, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť ačkoliv mu zřejmě bylo známo, že pan F. S. si na žalobcem uvedené adrese nepřebírá poštu, přesto jeho kroky spočívaly v podstatě pouze v tom, že pana S. na této adrese kontaktoval, což bylo předem odsouzeno k neúspěchu. Pokud dle informací dostupných správnímu orgánu nebylo možné pana S. na uvedené adrese kontaktovat, měl mu ustanovit opatrovníka pro účely doručování, případně mu doručovat veřejnou vyhláškou. Rovněž měl o potížích s doručováním informovat žalobce, neboť v takovém případě bylo jeho označení řidiče vadným podáním ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu.
11. Navíc, pokud správní orgány rozhodovaly na základě skutečností známých jim z úřední činnosti (četnost označování pana S. a jiných osob jako řidičů vozidel různých provozovatelů), aniž tyto skutečnosti učinily obsahem spisu, aby se s nimi mohl žalobce ještě před vydáním jejich rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, porušily jeho procesní práva a jejich postup je tak nepřezkoumatelný.
12. Nabízelo se rovněž pokusit se zjistit totožnost pachatele přestupku pomocí záznamů pořízených kamerovým systémem umístěným na přilehlých budovách, případně se pokusit o místní šetření, když v daném případě došlo k občanskému oznámení přestupku.
13. Další z žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup ho krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady

bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

14. V posledním bodu žaloby žalobce namítl protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
15. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
16. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Znovu zrekapituloval skutkový stav a průběh správního řízení se zaměřením na postup správního orgánu při zjišťování osoby označeného řidiče.
18. Žalobce měl možnost uplatnit své právo taktéž ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem řádně obeznámen s možností seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu. Žalobce byl obeznámen i ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu.
19. K námitce týkající se místa spáchání přestupku uvedl, že z fotodokumentace a mapek nacházejících se ve správním spisu je seznatelné místo spáchání přestupku. Správní orgán ve snaze co nejpřesněji místo spáchání přestupku určit, do závorky nevhodně uvedl ulici Hradeckou – evidence dle map.
20. Žalovaný upozornil, že žalobní námitky bylo možno vznést již v rámci odvolacího řízení, což žalobce neučinil a žalovaný tak neměl možnost se s nimi vypořádat. Žalobce však podal pouze blanketní odvolání a ani přes výzvu správního orgánu je nikterak neupřesnil a nedoplnil.
21. Žalovaný poté sdělil, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

22. K jednání soudu dne 22. 1. 2019 se účastníci nedostavili, strana žalující bez omluvy, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila žádná zákonná překážka v projednání věci v jejich nepřítomnosti.
23. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě. Žalobce navrhoval provedení toliko jediného důkazu a to, aby soud učinil dotaz na Český úřad zeměměřický a katastrální za účelem ověření názoru žalobce, že místo, na kterém vozidlo žalobce stálo, není ani ulicí Zborovskou ani Hradeckou. Tento důkaz se krajský soud rozhodl neprovést, protože jej považuje pro posouzení věci za irrelevantní.
24. Poté již krajský soud přistoupil k rozhodnutí ve věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

25. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

26. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 12. 5. 2016 od Městské policie Hradec Králové oznámení o přestupku, k němuž došlo dne 22. 3. 2016, kdy nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky x v 12:00 hodin stál (parkoval) před vchodem do domu čp. 1124 (dle map evidováno jako ulice Hrdecká) v ulici Zborovská v Hradci Králové v úseku označeném dopravní značkou B28 „Zákaz zastavení“ a vlevo (protisměrná část komunikace) proti směru své jízdy, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
27. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 20. 4. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, žádost o potředné vysvětlení dle § 11 zákona č. 563/1991 Sb. Protože žalobce nereagoval, zaslal mu správní orgán dne 13. 5. 2016 výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., IČO: 03724026, na výzvu reagovala sdělením, že vozidlo v předmětný čas řídil F. S., neboť jmenovaný je zaměstnancem společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o.
28. Označený řidič byl přípisem ze dne 1. 6. 2016 zaslaným na doručovací adresu předvolán k podání vysvětlení na den 29. 6. 2016 v 09:30 hodin. Byl poučen o tom, že může též správnímu orgánu zaslat písemné vyjádření. Písemnost byla provozovatelem poštovních služeb vrácena z důvodu, že adresát je „NA UVEDENÉ ADRESE NEZNÁMÝ“ a zásilku nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo, neboť adresát nemá na uvedené adrese schránku. Správní orgán I. stupně se též pokoušel doručovat zmíněné osobě na adresu trvalého pobytu. Zásilka se ale rovněž vrátila s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.
29. Správní orgán proto úředním záznamem ze dne 29. 6. 2016 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc odložil. Téhož dne vydal příkaz, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání shora označeného správního deliktu a uložil mu pokutu 1 500 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Následně dne 12. 7. 2016 správní orgán vyrozuměl o provádění důkazů mimo ústní jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 2. 8. 2016 v 8:30 hodin v budově Magistrátu města Hradec Králové. Současně byl poučen o tom, že má ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům, i ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Žalobce této možnosti nevyužil. Dne 2. 8. 2016 proto vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve věci, které však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 9. 2016, č. j. KUKHK-29183/DS/2016/SR, zrušeno a věc byla Magistrátu města Hradec Králové vrácena k dalšímu řízení. Ten proto znovu písemností ze dne 3. 10. 2016 vyrozuměl žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 21. 10. 2016 v 8:30 hodin v budově Magistrátu města Hradec Králové. Současně byl poučen o tom, že má ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu

možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům, i ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Žalobce této možnosti opětovně nevyužil. O tomto úkonu byl sepsán protokol.

30. Dne 21. 10. 2016 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o správním deliktu, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, v němž namítl toliko, že je napadá v plném rozsahu. Na výzvu správního orgánu k odstranění nedostatků odvolání nereagoval.

31. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

32. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

33. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs

44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

34. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
35. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
36. Krajský soud k tomu poté předepisuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
37. A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Vady výroku

38. Žalobce v úvodu této žalobní námitky rozvedl polemiku o tom, že z výroku prvoinstančního správního rozhodnutí není možné seznat, na kterém místě k přestupkovému jednání vlastně došlo. Vytýkal správnímu orgánu, že uvedl, že předmětné vozidlo mělo parkovat „*před vchodem do domu čp. 1124 (dle map evidováno jako ulice Hradecká) v ulici Zborovská v Hradci Králové*“. Rozvíjel teorie o tom, že není jasné, o jakou ulici vlastně jde, a navrhoval, aby soud provedl důkaz dotazem na Český úřad zeměměřický a katastrální, jak je název ulice evidován v Registru územní identifikace, adres a nemovitostí.
39. Toto zpochybňování místa spáchání přestupku však považuje krajský soud ze strany žalobce za ryze účelový krok. O místě, kde ke spáchání přestupkového jednání mělo dojít, totiž nemá soud s ohledem na níže uvedené nejmenších pochyb. Proto také neprovedl žalobcem navržený důkaz, neboť to považoval za zcela zbytečné pro zjištění skutkového stavu věci.
40. Z Oznámení Statutárního města Hradec Králové ze dne 5. 5. 2016 plyne, že k přestupku došlo v ulici Zborovská. Toto označení ulice je obsaženo i v úředním záznamu Městské policie Hradec Králové ze dne 6. 5. 2016. Ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí pak správní orgán použil shora uvedenou formulaci, kdy ulici označil jako Zborovskou, toliko do závorky poznamenal, že dle mapových podkladů je tato ulice označena jako Hradecká. Tím bezpochyby nemohl žalobce uvést v pochybnost, kde byl přestupek spáchán. Správní orgán I. stupně se naopak snažil specifikovat místo spáchání přestupku, tedy místo, kde nesprávně parkovalo vozidlo žalobce, označit co nejpresněji. Proto ke jménu ulice běžně používanému doplnil, že v mapových podkladech je ulice označena jinak. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí označoval ulici pouze jménem Zborovská.
41. Co však považuje krajský soud za nejpodstatnější. Správní spis obsahuje rozsáhlou fotodokumentaci, z níž je zcela zřejmé, na kterém místě vozidlo žalobce dne 22. 3. 2016 parkovalo. Součástí podkladů je i mapa dané lokality s přesným vyznačením místa, kde vůz stál. Pokud by tedy žalobci z výroku prvoinstančního správního rozhodnutí snad nemělo být místo parkování jeho vozidla v daném termínu zřejmé (což by se samozřejmě mohlo stát, protože žalobce s největší pravděpodobností nezná jména a polohu všech ulic v Hradci Králové), nic mu nebránilo, aby se seznámil s obsahem správního spisu a s v něm obsaženými podkladovými materiály. Ze shora uvedeného je však zřejmé, že žalobce této možnosti v průběhu správního řízení (přes výzvy správního orgánu) nevyužil. Pokud by tak učinil, bylo by mu místo spáchání přestupku ihned zřejmé.
42. Totéž platí i ohledně tvrzení žalobce, že bez ohledu na název ulice není jasné, kde vozidlo parkovalo, protože před zmíněným domem se nachází jak část této ulice, kde se parkovat může, tak část, kde je parkování zakázáno. Z popisu uvedeného místa ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně „*v úseku označeném dopravní značkou B28 „Zákaz zastavení“ a vlevo (protisměrná část komunikace) proti směru své jízdy*“ jasně plyne, že vozidlo žalobce stálo v úseku působnosti dané dopravní značky. Tato skutečnost je pak zcela zřetelně dokladována rovněž již zmíněnou fotodokumentací založenou ve správním spisu. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobce měl možnost v průběhu správního řízení zjistit, kde k přestupkovému jednání došlo, pokud by v tomto směru měl pochybnosti, a jestliže tak bez zavinění správních orgánů neučinil, nemůže být řeč o porušení jeho práva na spravedlivý proces.
43. Pokud jde o druhou výtku, která byla součástí této žalobní námitky, žalobci lze přisvědčit v tom, že ta část výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, která stanoví výši

pokuty za předmětný správní delikt, obsahuje toliko odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení se za správní delikt podle odst. 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Toto rozmezí stanoví v daném případě § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu (ve znění účinném ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí), podle něhož se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k). Výslovnou citaci tohoto ustanovení prvoinstanční i žalované rozhodnutí opravdu postrádají.

44. Dle názoru krajského soudu však tato skutečnost nemá vliv na překoumatelnost ani na zákonnost obou uvedených rozhodnutí. Nelze totiž přehlédnout, že předchozí pasáž výrokové části prvoinstančního správního rozhodnutí obsahuje podrobný popis přestupkového jednání neznámého řidiče motorového vozidla se závěrem, že řidič předmětného vozidla svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Je tedy zcela jednoznačné, jakého jednání se řidič vozidla dopustil po skutkové stránce.
45. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pak správní orgány na toto zjištění navázaly konstatováním, že za toto jednání naplňující znaky přestupku lze uložit sankci pokuty od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Načež po zvážení zákonných kritérií dospěly k závěru, že uloží pokutu 1 500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonné sazby. Dle krajského soudu z obsahu prvoinstančního rozhodnutí, a to i ve spojení s obsahem rozhodnutí žalovaného, zřetelně vyplývá, jakou sazbu pokuty za dané přestupkové jednání zákon o silničním provozu stanoví (což zcela jednoznačně odpovídá ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu), že z této sazby správní orgány vycházely a pokutu pak uložily na jejím spodním okraji. Přezkoumávaná rozhodnutí tedy nejsou z toho titulu ani nepřezkoumatelná ani nezákonná.

2. Porušení § 125h zákona o silničním provozu

46. Tuto žalobní námitku shledal krajský soud nedůvodnou v podstatě ze zcela shodných důvodů, které již uvedl shora. Žalobce vytýká správnímu orgánu, že ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu adresované žalobci označil jako ulici, v níž mělo dojít k přestupkovému jednání nezjištěného řidiče jeho vozidla, ulici Zborovskou. Ze shora již žalobcem namítaných důvodů tak byla ulice označena chybně, navíc se jedná o ulici dlouhou přes 2 km. Na základě takové výzvy prý neměl dostatek informací pro zvážení, zda podezření ze spáchání přestupku jeho vozidlem je či není oprávněné, nadto se jednalo o informace nepravdivé.
47. Jak už ale uvedl krajský soud shora, označení ulice, kde mělo k přestupkovému jednání dojít, bylo správné. Výzva tedy splnila všechny náležitosti dle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu. Logickou reakcí žalobce coby adresáta výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu za situace, pokud by si přesto nebyl jist tím, kde přesně bylo s jeho vozidlem nesprávně parkováno, by pak bylo si tyto skutečnosti u vyzývajícího správního orgánu ověřit. Jak už krajský soud uvedl shora, přesné místo spáchání přestupku, tedy místo, kde parkovalo vozidlo žalobce, bylo možné zjistit z podkladů, které byly přílohou Oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 5. 5. 2016. V tu dobu ovšem žalobce tuto skutečnost za spornou evidentně nepovažoval, protože k výzvě

se prostřednictvím svého zmocněnce vyjádřil pouze tak, že jeho vozidlo v daném čase řídil F. S. Místo přestupkového jednání ale nikterak nezpochyboval a to ani po zahájení a v průběhu správního řízení. Stalo se tak až v žalobě. Obsah této žalobní námitky tak rovněž působí dosti účelovým dojmem.

3. Nezbytné kroky

48. Námitku neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, shledal krajský soud nedůvodnou. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje

spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

49. Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v ustanovení § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz ustanovení § 177 správního řádu).
50. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
51. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
52. Žalobci byla taková bezvadná výzva zaslána dne 13. 5. 2016. V reakci na ni následně zaslala společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., správnímu orgánu přípis, kde označila k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče F. S., neboť jmenovaný měl být zaměstnancem zmocněnce žalobce.

53. Označený řidič byl přípisem ze dne 1. 6. 2016 zasláným na doručovací adresu předvolán k podání vysvětlení na den 29. 6. 2016 v 09:30 hodin. Byl poučen o tom, že může též správnímu orgánu zaslat písemné vyjádření. Písemnost byla provozovatelem poštovních služeb vrácena z důvodu, že adresát je „NA UVEDENÉ ADRESE NEZNÁMÝ“ a zásilku nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo, neboť adresát nemá na uvedené adrese schránku. Správní orgán I. stupně se též pokoušel doručovat zmíněné osobě na adresu trvalého pobytu. Zásilka se ale rovněž vrátila s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.
54. Správní orgán v návaznosti na to věc záznamem ze dne 29. 6. 2016 odložil s konstatováním, že se mu nepodařilo zjistit do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, proto oznámení o přestupku odložil podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, již nebyl vzhledem k uvedenému možný.
55. Správní orgán tedy postupoval v intencích shora uvedených právních závěrů. Je tak možno zkonstatovat, že správní orgán I. stupně se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktní věci, a to na adresu, kterou uvedl samotný žalobce (jeho zmocněnec). Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
56. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jedině přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.
57. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa označeného řidiče, tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „Úkony účastníků“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat

jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil.

58. Krajský soud vzhledem k uvedenému uzavírá, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku a další již nebyly třeba. Ad absurdum by totiž pod požadavek žalobce „*podnikat veškeré možné kroky*“ bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

4. Zásada bezprostřednosti

59. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
60. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „*ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „*... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.*“
61. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „*Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním*

řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

62. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve

dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.

63. V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci Mladé Buky, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytykat správním orgánům.
64. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
65. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho oznámení ze dne 21. 7. 2016. Žalobce se mylí, pokud vytyká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci tak dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
66. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Dlužno dodat, že správní orgán se s vyjádřením zmocněnce žalobce řádně vypořádal v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

5. Protiústavnost

67. V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
68. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.

69. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
70. Pro úplnost krajský soud dodává s odkazem na vše shora uvedené, že správní orgány dospěly ke shora uvedeným závěrům na základě spolehlivě zjištěného skutkového i právního stavu věci.
71. Krajský soud proto shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

72. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje

se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. ledna 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu